

Un om mare și simplu

M. ESSEN

Am avut fericirea să-l cunosc pe Vladimir Ilici, să mă întâlnesc cu el, să îmi împărtășesc gândurile și să-l văd în zilele care au precedat noul avânt revoluționar în țara noastră.

Un om mare și simplu, așa a rămas Lenin în memoria mea pentru totdeauna.

Lenin avea o trăsătură remarcabilă: nu făcea niciodată pe nimeni să-l simtă superioritatea, nu înăbușa pe nimeni cu autoritatea sa, lua în considerare părerea altora, în fiecare tovarăș vedea un egal. De aceea te simțea atât de bine lângă el, de aceea în preajma lui, respirai atât de liber și simțea atât de bucurie. Cu cât atenția și-a adunat pe el, pe cât vorbea, să-l atragă în discuție, să-l faci să-și spună părerea până la sfârșit! Și dacă vedea că interlocutorul nu poate să-o scoată la capăt, se încurcă în contradicții, el, rîzind cu bunătațe de interlocutorul ce întreabă măsura ducându-l la absurd, îl orienta pe calea justă fără să-l jignescă, fără să-l descurajeze.

Vladimir Ilici nu te întreba niciodată ce ai citit, ce ai înțeles din cele citite, ci pur și simplu discuta cu tine diferite chestiuni și-și dădea numărate seamă care-s lipsurile, care-s părțile slabe, iar interlocutorul primea timp de gânduri la ceea ce mai trebuie să lucreze.

În prezența lui Lenin gândul se ascuțea, dorea să știi, să găsești, să citești, să înveți și, mai cu seamă, să muncești mai mult. Numai gândul că Lenin știe de existența ta, de munca ta, îți înzeceea forțele.

Vladimir Ilici era nemăsurat de atent față de cei care mergeau în pas cu partidul, care luptau pentru marxismul revoluționar, pentru cauza eliberării clasei muncitoare, pentru socialism. Dar era necuțutător cu adversarii săi politici, neînduplecat în apărarea pozițiilor sale principale. Aici era fără milă și se năpustea asupra dușmanului cu toată puterea logică și morală, cu cuvintele sale ascuțite care tăia ca o sabie, cu toată forța profundei sale principialități.

Pe dușmani, Lenin nu-i cruța niciodată. Pumnul lui Lenin, despre care menseuicii urlau atât de mult, era un adevărat pumn proletar, a cărui lovitură se sfârșea în fărâșuri capetele oportuniste ale liderilor menseuici.

Una menseuicilor și atacurile lor erau privite de Lenin ca o dovadă a dreptății sale. Aceste atacuri erau o mătură a preceților și jusețelor loviturii pe care o dădea el adversarului.

Nu în zadar îl plăcea atât de mult să citeze versurile lui Nekrasov: "Nu deslușim înconștientare, Nu în rîmnoarea laudelor dulci, Ci-n strigătele aspre de minie."

La Petersburg, în toată primele revolții ruse, literalmente toți doreau să-l vadă pe Lenin, să-l asculte, să vorbească cu el, să primească îndicări de la dînsul.

Noi, cei care cunoșteam din timpul Congresului al II-lea și din lupta

dusă cu menseuicii după Congres, izbucim să-l înțelegem și să discutăm simplu o seamă de probleme care ne frământau. Desigur nici nu putea fi vorba să ne înțelegem cu el ca la Geneva, să vorbim prietenește la o ceașcă de ceai, și cu toate acestea reușeam să-l vedem pe Lenin nu numai la adunări. Se întâmpla să treci dimineața, să te înțelegi cu el asupra cuvintării ce urma să-o rostescă și, bineînțeles, foloseai această ocazie să discuți ceva sau, pur și simplu, să rizi și să glumești, lucru la care Lenin era mare meșter. Dacă nu era pe măsură de ocupat, discuta cu noi cu mare plăcere și aceste discuții ne însușeau o doză nouă de energie și de entuziasm. Uneori abuzam de această intimitate și ne ducem la el chiar și atunci cînd nu era neapărat nevoie. Simțeam că lucrul acesta nu-l împovăra. Se vede că vizitele noastre într-o anumită măsură îl distrau. Nu-mi amintesc nici o expresie de nemulțumire sau vreun gest de nerăbdare.

În memoriile ei, Nadejda Konstantinovna povestește cum Lenin, înainte de a se apuca de lucru, își expunea gândurile din mers, uneori în șoaptă, în prezența noastră, care eram oameni străini, el nu șoptea, dar se concentra dintr-odată și „se depărta” de discuție. Lucrul acesta era totdeauna atât de evident încît noi înflegam, fără să ni se atragă atenția, că trebuie să ne luăm ziua bună și să plecăm.

Cunoscînd această trăsătură de caracter a lui Lenin, Nadejda Konstantinovna întreba uneori dacă tovarășii nu se supără. Cum să se supere! Nici prin gînd nu i-ar fi trecut cuiva supărarea. Îl iubeam pe Lenin și sorbeam cu sete fiecare cuvînt al lui.

În 1911 l-am văzut din nou pe Lenin. Prezența un raport la Geneva și pe mine m-a uimit tonul voci, așa zice profetic, al raportului. În timp ce mulți dintre noi aveau gînduri sumbre, scoțind ca reacție, s-a înfățișat pentru multă vreme, Lenin afirmă că atîntul se apropie, că clasa muncitoare și-a păstrat unitatea, încrederea în partidul ei, că ea va conduce o nouă revoluție, cînd se vor coace condițiile pentru această revoluție; că fărîmarea a înțeles necesitatea acțiunilor comune cu proletariatul, a luat în seamă lipsa de organizare și caracterul răzleț al manifestărilor sale; că guvernul și clasele dominante nu sînt în stare să rezolve nici o problemă; că revoluția este inevitabilă, iar succesul ei este asigurat, deoarece partidul, clasa muncitoare și fărîmarea nu vor repeta greșelile anului 1905, ci vor trage din aceste greșeli învățămintele trebuincioase.

Această cuvîntare a lui Lenin a produs atunci asupra noastră o impresie zguduitoare. Ca un vitez al basmelor el își lipse atunci urechea de pămînt și auzul vîntului subțira al revoluției. Simțeam toți că toate acestea sînt spuse nu pentru a da bună dispoziție celor prezenți ci locuim

pentru că raportorul însuși era adînc încredințat că revoluția e aproape și că există toate premisele pentru a o înfăptui. Și Lenin a înfățișat în raportul său o seamă de fapte care dovedeau că clasa muncitoare luptă, că numărul greviștilor crește cu fiecare an și că se pregătesc evenimente care vor arăta forța și puterea clasei muncitoare, maturitatea ei politică și voința de a lupta.

Cu deosebită claritate mi-am amintit de această cuvîntare a lui în toamna anului 1912, cînd, după evenimentele de la Lena toată țara a fost străbătută de un val de grevă și demonstrații, cînd, ca răspuns la masele de la Lena, clasa muncitoare și-a declarat solidaritatea și voința de a continua lupta.

Evenimentele ulterioare au confirmat pe deplin cuvintele profetice ale lui Lenin că clasa muncitoare este singura clasă capabilă să conducă consecvent revoluția ce se apropie, că se apropie inevitabil o criză nouă.

Înima lui Vladimir Ilici „era plină de dragoste fierbinte pentru toți tovarășii, pentru toți asupriții” zicea Nadejda Konstantinovna la Congresul al II-lea al Sovietelor. Aceste cuvinte caracterizează aspectul moral al lui Lenin. Nimeni nu l-a auzit pe Lenin vorbind despre dragostea lui pentru popor, dar toți știau și simțeau această dragoste fierbinte, înțelegeau că înima lui Lenin bate în unison cu milioane de inimi.

Toți tovarășii care au venit în contact cu Lenin își amintesc și știu câtă sensibilitate avea, ca prieten și tovarăș, adevărat era el pentru cei din jurul lui, cât fărîmă personală avea în anii premergători revoluției din Octombrie, tovarășii, mulțumindu-se din închisori, din surghiun, din ocnă se duceau la Geneva, la Londra, la Paris și primul lor gînd, prima năzuință era să-l vadă pe Lenin. Da, să-l vadă Fața lui, plină de viață și de mișcare, ochiul mișcînd cu sîrletenie, rîsul lui deschis, vesel, un ris de copil, pornit din suflet, atrăgeau spre el toate inimile și toate mințile.

Sufletul lui excepțional de larg, ca la nimeni altul, explică acea dragoste unanimă pe care le-o trezea tuturor. Fărîmă sau personală îi cucerea pe toți, toți simțeau înima lui fierbinte. Acesta era Lenin! Lenin cel care nu cunoștea nici descurajarea, nici îndoielile, nici oboseala, Lenin, a cărui viață a fost o luptă în numele intereselor oamenilor muncii, pentru triumful comunismului.

„Nu, Lenin n-a murit! În fiecare muncitor, în fiecare membru de partid, comsomolist, în fiecare om care se străduiește să construiască edificiul a cărui temelie a fost pusă de marelui constructor este o porțiune din genialul lui Lenin. Cu ideile sale, cu puterica lui voință, el a însușit la acțiune, la o viață nouă, la luptă cu asupritorii la urd de moarte împotriva lor. Pretutindeni unde popoarele înroșite se ridică la luptă împotriva dușmanilor lor, numele lui Lenin strălucește ca mii de soare. Cuvintele lui de foc, îndemnul lui la luptă și la victoria luminează calea spre comunism.”

OLGA BERGHOLT

și în Leningrad, înainte de orice își ridică ochii spre această colină ori troian.

În primăvara anului 1944 după zdrobirea armatelor fasciste lângă Leningrad, după închiderea bocadoi, momentele din oraș au început să se reîntoarcă pe postamentele lor, să fie descoperite.

Primul a fost descoperit monumentul lui Lenin de linga gara Finlandeză, în dimineața aceea, au venit aici nu numai cei care trebuiau să execute munca; sute de leningrădeni care supraviețuiseră bocadoi au venit la gară și fiecare căuta să-i ajute pe brigadierii săi în luptă și mai repede scîndurile, să îndepărteze sacii de pămînt și nisip, să curețe și să împodobească piața din fața monumentului. Cădea scîndură după scîndură, sacii erau cărăți departe, în lături. Un număr tot mai mare de oameni se îngrămădea în jur. Și iată-l pe Ilici al nostru, apărînd din nou în fața noastră sub cerul limpede de primăvară, pe automobilul blindat, cu haina simplă, deschisă, cu șapca boiță, virită în grabă în buzunar, cu mina ridicată în sus — gest de chemare și salut a parătorilor victorioși ai orașului. Și cînd automobilul blindat fu dezvelit în întregime, în piața se lăsă deodată o tăcere solemnă, care fu repede înlocuită de aclamații, de lacrimi și de vîntul multîmii.

Așa și-a înfîmținat din nou conducătorul la gara Finlandeză, orașul victorios care a purtat cu cînte numele lui Lenin prin chinurile supraomenești ale asediului.

„Și iată că e mai mult de un deceniu de cînd la automobilul blindat al lui Lenin vin nu numai locuitorii Leningradului, nu numai cetățenii sosiți la Leningrad din toate colțurile Patriei noastre, ci și delegații din țările de democrație populară, țări care au pornit pe calea socialismului, spre care le cheamă Lenin de pe automobilul blindat. Aceste țări sînt acum multe în lume; vin fiii marii Chine libere, ai Coreei eroice, ai Republicii Democrate Germane, din Bulgaria, Cehoslovacia, Ungaria... Și toți cei care vin spre acest monument, cu dragoste pentru Lenin, cu selea de a lupta pentru cauza lui, pentru pace în lumea întreagă, pentru poruncile lui, toți aceștia, indiferent de anul lor de naștere, sînt contemporanii lui Lenin cel viu. El este veșnic viu în inimile truduitorilor și luptătorilor din lumea întreagă.”

OLGA BERGHOLT

și în Leningrad, înainte de orice își ridică ochii spre această colină ori troian.

OLGA BERGHOLT

și în Leningrad, înainte de orice își ridică ochii spre această colină ori troian.

OLGA BERGHOLT

Dragostea lui

de MIHAIL LUKONIN

L-a așteptat marea Rusia-mamă, i-a ntins în palme Volga,

și Caspica, prin stăpina de aramă, s-a revărsat ieșind în calea sa.

Prin prunduri, trecînd, bău din valul argintiu al Volgăi, și-o privi pină-n străfunduri, iar ea privi în ochii lui de fiu.

Călcînd în pas cu viitorul, porni la drum, tăindu-și aspra cale.

Dar totdeauna a iubit la fel fermecătorul mal al Volgăi sale.

Ura din suflet foamețea, nevolnicia, bezna,

și, din copilăria lui, să vadă fericită omenirea.

Nici în exil sau temniță, el robire n-a cunoscut. Mereu s-a răzvrătit, și soare Volgăi — Lena —

el i-a luat și numele slăvit, O, rîurile Patriei bogate, cit le-a iubit,

Pină la moarte! Pornind de lingă Volga, el pe toate în suflet le-a luat

S-a dus la Moscova, Cu Neva — și în vis,

prin fumul vremii, el, Octombrie de foc îl străvezea.

Trăim muncind, și fericit, căci Lenin

Cu dragostea și fațele-i ne-nrdumă — El și partidul

Cum e la fel feciorul cu-a lui mamă, căci au avut o cauză comună: puțința de a ridica poporul, și-un singur gînd:

Țăranul l-a-nrățit cu muncitorul, pămîntului l-a spus:

Și, înfrățit cu vremea viitoare, un soare nou pe ceruri îl ivește.

În planul lui de electrificare el a chemat puterile din ape.

O, cit de mult iubit-a Lenin riul, cit a purtat pe un vis sub pleoape întinderile unde crește grîul, cîmpii și munți,

păduri, pustiri, stepe,

dar mai cu seamă apele sirepe. Visa să-l lube Patriei sclipire și l-a iubit comorile întregi.

O, pentru uriașa lui iubire el n-a murit,

el va trăi în veci. Tu, patrie iubită, i-ai dat viață iar moartea

E omu-a cărui inimă nu-ngheta, iubirea lui

trăiește mai departe, În romînește de H. GRAMESCU

O plimbare de neuitat

VL. BONCI-BRUEVICI

Iată o scenă dintr-un jurnal cinematografic din anul 1918: V. I. Lenin la plimbare în curtea Kremlinului. Jurnalul a fost realizat în septembrie 1918, cînd Vladimir Ilici, vindecăt după rana pe care o primise, începu să-și reia activitatea.

De fapt, despre vindecarea lui Lenin s-au dat multe comunicate. Cu toate acestea, ca și în timpul bolii, la Sovietul Comisarilor Poporului — conființă sindicală din uzine și fabrici, de la sale, care se interesau de sănătatea conducătorului iubit. Această mare neliniște era provocată, așa cum s-a dovedit ulterior, de clementele dușmanoase, care răspîndeau zvonul că Lenin a murit.

Există o singură soluție: Lenin trebuia numai deocît să apară în fața poporului. Dar la mîngîri nu putea participa, fiindcă-i interziceau medicii. Alunci, s-a hotărît ca Lenin să fie filmat cu orice preț. Dar totul trebuia făcut în așa fel, ca Vladimir Ilici să nu-i observe pe operatori, fiindcă ar fi refuzat filmarea. Am făcut următorul plan: într-o zi însoțit, operatorii vor veni la Kremlin și își vor instala pe ascuns aparatele acolo pe unde obișnuiește să se plimbe Lenin. De asemenea, ne-am înțeles că din cînd în cînd, în timpul plimbării, eu să mă dau la o parte pe neobservate, ca să poată fi filmat numai Vladimir Ilici.

Am avut parte repede de o zi însoțită și caldă de toamnă. Eu i-am anunțat telefonic pe operatorii cinematografici să se pregătească. Lui Vladimir Ilici i-am spus că pe la ora 1 trebuie neapărat să iasă să se plimbe, fiindcă așa cer medicii.

La ora fixată i-am amintit lui Lenin de învoiala noastră. El s-a sculat repede, și-a luat șapca și a spus: — Mă duc fără palton. E o zi minunată.

În curte, am pornit-o pe alea asfaltată. Eu mă străduiam să-i abat atenția de la ceea ce ne înconjură, povestindu-i ultimele noutăți din ziare: a început transportul de grîne pe calea ferată, au fost amenajate câteva vile de pe Sokolniki în vederea transformării lor în școli pentru copiii bolnavi. Grija pentru copii era o preocupare permanentă a lui Lenin și el asculta întotdeauna cu atenție tot ce avea legătură cu această problemă.

Vladimir Ilici se plimba cu o plăcere vădită. După sfatul medicului, el se străduia tot timpul să miște mina dreaptă rînită, pe care o ducea din cînd în cînd la spate pentru a alina omoportul sîng. Dar nu prea îl reușea, fiindcă mușchii mîinii nu se întăriseră suficient și elasticitatea lor încă nu revenise.

La momentul potrivit, am început încetîncor să mă depărtez de Vladimir

Restul drumului Lenin îl făcu cu meșcul său grabit. L-am rugat să înțecinească pașii și mi-am dat la o parte. Operatorii cinematografici, lucrînd acum „legal”, i-au filmat pe Lenin stînd pe alea asfaltată, cu mîna dreaptă în buzunar.

Peste cîteva timp, după vizionarea jurnalului la Kremlin, el a rulat pe ecranele cluburilor și cartierelor muncitorești, apoi pretutindeni, sub titlul „Plimbarea lui Vladimir Ilici la Kremlin”.

Entuziasmul spectatorilor a fost nemărginit. De cite ori apărea Lenin pe ecran, toți se sculau și aplaudau frenetic strîgînd: „Trăiască Vladimir Ilici!” Mulți plîngeau de bucurie, văzîndu-l pe iubitul lor conducător sănătos și voinic.

O scrisoare a scriitoarei Ethel Voynich

După reîntoarcerea delegației de ziaristi sovietici care au vizitat S.U.A., unde s-au întâlnit cu autoarea cunoscutului roman „Tănuțul”, Ethel Lylyan Voynich, Uniunea Scriitorilor Sovietici l-a trimis o mică bibliotecă alcătuită din diferite ediții ale acestui roman în limbile popoarelor din U.R.S.S. De asemenea, i s-a trimis filmul „Tănuțul” și un aparat cinematografic portativ.

De curînd, Boris Polevoi a primit o scrisoare de la E. Voynich, în care ea îi mulțumesc pentru cele trimise. În scrisoarea sa Ethel Voynich spune: „Am primit 14 exemplare din „Tănuțul” în limba rusă și în alte limbi și am luat cunoștință de ele cu multă plăcere. Cred că e de prisos să mai spun cu câtă curiozitate am cercetat traducerea cărților mele în acele limbi despre care nu știam nimic. Filmul „Tănuțul” a sosit săptămîna trecută. Aparatul pentru prezentarea lui va fi instalat în locuința mea. Mi-ar face multă plăcere să primesc date despre traduceri după cărțile mele în U.R.S.S. și despre tirajele în care apar ele. Vă rog să continuați a-mi scrie în limba rusă. O cîteșe, aproape fără nici o greutate.”

Un nou film sovietic

Cinematografia sovietică a realizat în ultima vreme o seamă de filme documentare printre care deosebit de interesantă este cronica cinematografică „O călătorie prin Argentina”. Presa sovietică relatează că acest film, realizat de operatorii de cinematografi Igor Bessarabov, Serghei Gusev și Damil Karpîi, oferă spectatorului o frescă bogată a Argentinei. Spectatorul vede capitala Argentinei, Buenos Aires, unul din cele mai frumoase orașe din lume. Filmul prezintă diferite regiuni ale țării, oameni muncind din greu sub arșița nemiloasă a tropicelor la plantațiile de ceai și tutun, viața crescătorilor de animale — gauchos — care duc o viață tot atât de primitivă ca și în urmă cu sute de ani. Deosebit de bine sînt prinse de obiectivul aparatului de filmat peisajele de o frumusețe sălbatică ale țării și scenele în care e înfățișată arta națională de cîntec și dans a argentinienilor.

Shakespeare pe scenele sovietice

La Moscova s-au desfășurat recent lucrările Conferinței unionale închinată creației lui Shakespeare. Oameni de teatru sovietici dintre cei mai de seamă, printre care M. Astangov, B. Zahava, K. Zubov, A. Vasadze ș.a. au discutat o seamă de probleme legate de punerea în scenă a operelor lui W. Shakespeare, relevînd totodată deosebitul interes pe care spectatorul sovietic îl manifestă pentru creația marelui dramaturg englez.

Participanții la conferință au asistat la o serie de spectacole cu piesele lui Shakespeare. Conferința

Literatura străină în U.R.S.S.

„Sovetskaja kultura” publică un articol al lui A. Krasîlnikov, director adjunct al Editurii pentru literatură străină, în care acesta vorbește despre planul editorial pe anul 1956.

Lărgind planul traducerilor din literatura țării de democrație populară, editura va publica cărți ale scriitorilor chinezi, romanul „Un căuș de viespi” al scriitoarei slovacă Katerina Lazarova, romanul „Tănuțul” al scriitorului bulgar Dimitar Dimov, o culegere de opere ale dramaturgului german Berthold Brecht, nouela „Ana Nulcu” a scriitorului romin Remus Luca, un volum de versuri de Johannes Becher, romanul „În orașul de pe Mureș” de Francisc Munteanu ș.a. Va apărea de asemenea o culegere de poezii ale poezilor polonezi.

Dintre lucrările scriitorilor iugoslavi au fost traduse romanele „Podul pe Drina” de Ivo Andrić și „Soarele și departe” de Dobrița Losij.

Din literatura indiană s-a tradus romanul lui Ahmad Abbas, „Ful Indiei”, prima parte a trilogiei despre fiii și fetele poporului indian care au luptat pentru eliberarea patriei lor, romanul „Recrutul” de Boren Boshu. Se prevede publicarea unei culegeri ample ce va conține povestirile scriitorilor indieni precum și o culegere de traduceri din poezia indiană.

Editura își propune să traducă o seamă de opere ale scriitorilor progresiști din țările capitaliste. Printre acestea se află „Mărturisirile aventurierului Krull”, unul din cele trei romane de după război ale lui Thomas Mann romanul lui Lion Feuchtwanger „Întelepciunea Lionului” sau moartea și gloria lui Jean Jacques Rousseau” culegeri din operele scriitorilor americani E. Caldwell și W. Faulkner.

Tot anul acesta, editura va publica și numeroase cărți ale scriitorilor din Norvegia, Suedia, Danemarca, Islanda. Vor fi traduse în limba rusă două povestiri ale scriitorului algerian Mohamed Dib și un roman al scriitoarei braziliene Alina Naim.

Activitatea editurii nu se va limita la publicarea lucrărilor de beletristică; se vor publica și 85 cărți de politică, istorie, drept, filozofie, economie etc.

Paq. 2-a

20 aprilie 1956

VEAC NOU

V. I. Lenin și N. K. Krupskaja printre țărani satului Gorki în 1921 (pictură de N. Sisoev).

Manifestări A. R. L. U. S. în cinstea aniversării lui Lenin

Cu prilejul împlinirii a 86 de ani de la nașterea lui V. I. Lenin, comisiile regionale și raionale A.R.L.U.S., comisiile din întreprinderi, instituțiile și de la sate inițiază un program bogat de manifestări.

În întreaga țară au loc în aceste zile conferințe consacrate vieții și activității genialului învățător și conducător al proletariatului. Casa prietenilor romino-sovietici din Capitală, Casa de cultură a sindicatelor și S.R.S.C. organizează conferințe publice ce evocă figura marelui Lenin. La Institutul medico-farmacologic, la clubul întreprinderilor „IREB” din raionul Nicolae Bălcescu, în numeroase școli, la căminele culturale din cartierele Capitalei, comisiile A.R.L.U.S. inițiază seri literare și seri de poezie din lucrările închinare lui Vladimir Ilici Lenin.

Eleții cursurilor populare de limba rusă din Ministerul Căilor Ferate au pregătit un festival artistic compus din cîntece și recitări în limba rusă pe care l-au prezentat cu ocazia manifestării închinată lui V. I. Lenin. În cadrul multor cursuri populare de limba rusă din întreaga țară se citește în această perioadă pagini din operele lui Lenin.

Cu ocazia acestei aniversări, Consiliul General A.R.L.U.S. a editat o gazetă cu titlul: „V. I. Lenin — faimurorului partidului comunist și al statului sovietic”.

Numerosi conferențieri trimisi de Consiliul General A.R.L.U.S. în centrele raionale, în marile întreprinderi și în unele comune, vor ține expuneri despre viața și activitatea lui V. I. Lenin.

Consfătuire cu cei care au studiat în U.R.S.S.

Consiliul regional A.R.L.U.S. Timișoara a organizat recent o consfătuire cu cei ce s-au specializat sau au studiat în U.R.S.S. La consfătuire au luat parte ingineri, tehnicieni și oameni de artă din orașele Timișoara, Arad și Reșița.

Participanții la sedință au arătat că, după întoarcerea din Uniunea Sovietică, s-au străduit să facă cunoscut pe locul de muncă prețioasele învățăminte dobândite în întreprinderile și instituțiile sovietice.

Astfel, ing. Gheorghe Dragomirescu, care s-a specializat la uzinele metalurgice din Leningrad, a făcut la Combinatul metalurgic Reșița expuneri privind noile materiale folosite în construirea turbo-agregatoarelor, sculptorul Nicolae Tolan, din Arad, a inițiat discuții în jurul problemei tipicului, pe baza lucrărilor create de membrii filialei din Arad a Uniunii Artiștilor Plastici din R.P.R., iar ing. Ion Stancu a subliniat că muncitorii care au fost în Uniunea Sovietică au introdus o serie de inovații, contribuind la creșterea producției și productivității muncii.

Numerosi din cei prezenți la sedință, printre care ing. textilist Elena Ionescu, tehnicianul Ștefan Sipos, au relevat că, din păcate, organizațiile A.R.L.U.S. din regiunea Timișoara n-au avut un contact permanent și nu au atras la realizarea sarcinilor, îndeosebi la extinderea metodelor avansate sovietice, specialiștii care și-au însușit aceste metode în mod direct în întreprinderile și instituțiile din U.R.S.S.

Pentru organizarea unei activități sistematice, care să cuprindă cît mai numeroase pătri de oameni ai muncii, participanții la sedință au propus consiliului regional A.R.L.U.S. Timișoara crearea unui activ larg, alcătuit din toți cei ce s-au specializat sau au studiat în U.R.S.S. Acest colectiv urmează să-și desfășoare activitatea pe lângă biroul consiliului regional A.R.L.U.S. Timișoara.

Cel prezenți au adoptat un proiect de plan de activitate, care urmează a fi supus discuției întregului activ, asigurându-se astfel adaptarea lui la necesitățile concrete și specifice din regiune.

Intilnirile mele cu Vladimir Ilici Lenin

M-am intilnit cu Vladimir Ilici de două ori: în anul 1919 și 1921. Și prima și a doua oară venisem la Moscova ca a delegat din partea țăranilor din obștea noastră, pentru a rezolva o serie de probleme obștești și economice.

Ultima dată cînd l-am vizitat, aveam la mine o listă întregă în care erau expuse pe larg toate problemele obștești, economice și cele ale cooperăției, care ne interesau. Țăranii m-au însărcinat ca această listă s-o predau personal lui Vladimir Ilici.

Mie, ca om bătrîn, mi-au rămas bine întipărite în

O delegație de țărani la V. I. Lenin (pictură de V. Serov)

minte acele zile fericite și pline de bucurie, sentimentele de emoții și simț că mă încercam ori de cîte ori mă aflam în anticamăr.

Dar cum pășeam pragul cabinetului, emoțiile și timiditatea dispăreau; cu o neobișnuită simplitate și cu un zîmbet cald, Vladimir Ilici mă întîmpina întîlnindu-mi

— Bună ziua, tovarășe Cekunov!

I. CEKUNOV

place și ce nu.

Tomîndu-mă să nu prelungesc prea mult discuția, am încercat de vreo patru ori să mă ridic, cerîndu-mi scuze. Dar Vladimir Ilici mă reținea și continua să discute. Pînă la urmă mă simțeam ușurat și discutam cu atîtă libertate, de parcă aș fi vorbit cu un bun prieten pe care-l cunoșteam de foarte multă vreme. Ultima noastră discuție, care a avut loc la 28 februarie 1921, a durat peste două ore și s-a prelungit pînă tîrziu după miezul nopții.

Conducîndu-mă, Vladimir Ilici m-a rugat ca nu cumva să plec din Moscova înainte de a-l înștiința și pe el; urma să-mi mă fixeze o audiență. Totodată, m-a rugat să relatez amănunțit discuția noastră într-un articol, în gazeta „Bednota”.

I-am răspuns că nu știu dacă voi putea să-i îndeplinesc dorința.

Dar de ce? — mă întrebă Vladimir Ilici.

Atunci l-am povestit că în drum spre Moscova, mi-am pierdut ochelarii și a trebuit să cumpăr de aici altă pereche. Dar sînt alții de proști că nu văd nimic cu ei.

Vladimir Ilici mă reținu pușin, se întoarse la masa lui de lucru și-l sună pe secretar.

— Cere în numele meu la Comisaraiatul Poporului pentru problemele sănătății, ca mine să se elibereze o pereche de ochelari buni pentru tovarășul Cekunov.

Eu am protestat; dar Vladimir Ilici a insistat să-i primesc, zîcînd că asta e dorința lui și mă roagă s-o îndeplinesc.

Se înfelege că pentru atîta griji și atenție, nu mi-a rămas decît să-i mulțumesc. Am spus că acești ochelari vor constitui pentru mine o amintire sfîntă.

Cu lacrimi în ochi mi-am luat rămas bun de la scumpul nostru Vladimir Ilici.

Am aflat apoi că, îndată după plecarea mea, neîfiind mulțumit numai cu dispoziția verbală dată cu privire la ochelarii mei, Vladimir Ilici a scris și un bilețel la Comisaraiatul Poporului pentru problemele sănătății, bilețel care se păstrează și astăzi la Institutul Lenin.

În acest bilețel, tovarășul Lenin scria: „Acum se află la mine Ivan Afanasievici Cekunov, un țăran muncitor foarte simpatic care și-a pierdut ochelarii în timpul muncii de propagare a bazelor comunismului. A plătit 15.000 de ruble pentru o pereche de ochelari. Nu s-ar putea să-i găsim niște ochelari buni?”

„Din păcate, dorința mea și a lui Vladimir Ilici de a ne mai întîlni, n-a putut fi îndeplinită. După pușin timp el se îmbolnăvî...”

Experimentarea plugului electric

G. KUDREAVTEV

Tramvaiul circula pe străzile pline de lume ale Moscovei. Prin fața geamului se perindă clădirile cu multe etaje ale noilor locuințe, uzine, școli, institute, magazine. Tînaș taxatoarea anunșă din cînd în cînd stațiile care urmează:

— Următoarea — „Solomenia storjka”.

Auzind numele stației, însoțitorul meu, Josef Karlovici Berekii, mecanic la garajul Academiei de Științe Agricole „K. A. Timireazev” din Moscova, decorată cu Ordinul Lenin, îmi spuse:

— Din trecut au mai rămas numai aceste denumiri vechi — „Solomenia Storjka”, „Butirski hutor”. Dv. se prea poate că nici nu știți că acum vreo treizeci și cinci de ani aici era periferia orașului. Și chiar pe aceste locuri se afla atunci gospodăria experimentală a Institutului zootehnic „Butirski hutor” din Moscova. Am lucrat la această gospodărie întii ca ingrijitor de vite, apoi ca iăcăuș. Și toamni acolo am avut fericirea să-l văd pe Vladimir Ilici Lenin și să vorbesc cu el.

Era prin toamna anului 1921. Gospodăria „Butirski hutor” era considerată ca una din cele mai bune. Ea avea un cîmp bine cultivat, ferme model pentru creșterea animalelor. Gospodăria posedea de asemenea un oarecare inventar agricol superior din punct de vedere tehnic. Și iată că s-a hotărît să se facă experimentarea primului plug electric sovietic pe ogorul acestei gospodării. De fapt nu era chiar un plug electric, ci mai degrabă un agregat pentru lucrarea pămîntului pus în mișcare cu ajutorul unui vînc electric.

Noua eră a energeticii

(urmare din pagina 1-a)

pagini din istoria construcției socialiste.

În anul 1920 și 1921, Republica Sovietică a izbutit să pună în funcțiune o punte instalată de abia 12.000 kW. Era, desigur puțin, însă V. I. Lenin vorbea cu profundă încredere în viitor: „12.000 de kilowați este un început foarte modest. S-ar putea ca vreun străin care cunoaște electrificarea în America, Germania sau Suedia să ridice de aceasta. Dar cel ce ride la urmă, ride mai bine”.

Cuvintele lui Lenin s-au dovedit profetice. Cu un uriaș efort, tînaș Republica Sovietică punea în funcțiune hidrocentrala de la Volhov, — prima mare hidrocentrală de 58.000 kW. Lucrările de construcție erau conduse de inginerul rus Grafio. A fost construită în 8 ani. Greutățile întîmpinate cu acești prilej pot fi ilustrate, de pildă, de faptul că fiecare pud de cuie, ciment, făină, lemn, fiecare duzină de cizme și salopete etc. erau obținute în urma unor holărîri guvernamentale și a ordinelor personale ale lui Lenin. Dealtfel, și centrala de la Satura a fost construită în condiții similare. Pe atunci, țara era foarte săracă și distrugerile erau uriașe.

În anul 1927, partidul și guvernul mi-au incredințat construcția Dneproghesului — cea mai mare hidrocentrală din Europa. Această lucrare era un examen foarte serios pentru întregul nostru popor. Mersul construcției era urmărit de sute de milioane de ochi din toată lumea. După cinci ani, centrala a intrat în funcțiune; presa mondială a apreciat acest eveniment ca un triumf al tehnicii sovietice.

În toți anii următorii industria grea și electrificarea țării s-au dezvoltat furtunos. Se aprindeau luminile a sute de noi hidro și termocentrale, iar liniile electrice străbăteau mii de kilometri. Creșterea bazei energetice a fost o condiție tehnică fundamentală pentru crearea industriei grele.

Acum, sub ochii noștri, electrificarea este introdusă tot mai larg în procesele de producție. Se dezvoltă mereu electrometalourgia, electrochimia, sudura electrică, prelucrarea ultrasonică a metalelor și alor materiale. Perspectivele de viitor sînt și mai uriașe. Azi, industria noastră consumă cam 70% din întreaga energie electrică.

Pentru a dezvolta mai departe întreaga economie și cultură, poporul sovietic se bazează pe învățătura leninistă despre electrificare. Cerințele de energie electrică iefină ale economiei noastre naționale sînt uriașe. De aceea, partidul nostru asigură ca electroenergetică să se dezvolte în ritm mai rapid decît alte ramuri ale producției. Fondurile investite în U.R.S.S. pentru dezvoltarea energeticii au fost și sînt mai mari decît cele afectate altor ramuri ale economiei naționale. De aceea, dacă în ultimii 15 ani producția industrială a U.R.S.S. a crescut de trei ori, consumul de energie electrică în industrie a crescut de peste 3,5 ori.

Din 1920, cînd poporul sovietic, însușit de V. I. Lenin, începea opera de electrificare a țării, producția de energie electrică a crescut de 332 ori. Acum, noi producem în 24 de ore o cantitate de energie egală cu producția din toată lumea în anul 1920.

În 1920, țara noastră stă în ce privește producția de energie electrică, pe unul din ultimele locuri. Acum, ea ocupă al doilea loc în lume. În anii puterii sovietice, au fost construite și puse în funcțiune peste 300 de centrale electrice mari și mijlocii, printre care 90 de hidrocentrale.

Uriașe succese am obținut în domeniul construcției de mari hidrocentrale. Vreme de 23 de ani, Dneproghie-

urma plugului cu pași săi repezi, așa cum mergea el în mod obișnuit.

Cînd plugul, ajungînd la capătul ogorului, se opri. Vladimir Ilici se adresă celor care asistau și spuse că plugul nu lucrează încă așa de bine, că trebuie încă perfecționat, dar principalul e că există un început și că această mașină e a noastră proprie, sovietică.

Vladimir Ilici a vizitat apoi grădina, ferma. Peste tot domnea o curăție desăvîrșită. Mulgătoarele lucrau în halate albe. Lui Vladimir Ilici i-a plăcut ordinea care exista la fermă. El s-a interesat la mulgătoarea-sefă Akulina Stepanovna Bormolova de cantitățile de lapte mulș și de rasele de vaci pe care le are ferma.

Bormolova i-a arătat că laptele este de calitate bună, conținînd un înalt procent de grăsimi. Pe urmă a adus o căldare cu lapte și a turnat în pahare. Vladimir Ilici a gustat și a laudat laptele.

— E un om așa de modest și așa de socialist — povestea apoi tuturor A. S. Bormolova.

După aceea, Vladimir Ilici a vizitat barăcele unde locuiau muncitorii gospodăriei. Se interesa de fiecare familie în parte, cine muncește, cine învață, dacă nu cumva e frig în timpul iernii.

La club s-a adunat multă lume. Lenin a discutat îndelung cu muncitorii. Le-a mulțumit pentru buna gospodărire, s-a interesat cu mult suflet despre leul lor de trai, a răspuns la întrebări. Cu acel prilej, Vladimir Ilici le-a vorbit despre electrificarea țării.

Sutele de linii și uzine automate ce se vor construi, sporesc însemnată energia electrică.

Electricitatea pătrunde larg în transporturi, agricultură și în casele oamenilor. Astăzi, orice ramură de producție — de la cîmp, pînă la avioane, le uriașe — consumă mari cantități de energie electrică.

Proprietățile și ritmul lucrărilor moderne de construcții se datoresc creșterii nivelului energeticii și electrificării. Muncile cele mai grele și mai obositoare rămîn pe seama mașinilor puternice. Peste 80% din utilajul sovietic de construcții este acționat cu motoare electrice.

În toate ramurile economiei noastre naționale, funcționează sute de mii de mașini electrice care ridică productivitatea muncii, îmbunătățesc calitatea produselor, eliberează totodată omul de munca fizică grea.

Pentru a dezvolta mai departe întreaga economie și cultură, poporul sovietic se bazează pe învățătura leninistă despre electrificare. Cerințele de energie electrică iefină ale economiei noastre naționale sînt uriașe. De aceea, partidul nostru asigură ca electroenergetică să se dezvolte în ritm mai rapid decît alte ramuri ale producției. Fondurile investite în U.R.S.S. pentru dezvoltarea energeticii au fost și sînt mai mari decît cele afectate altor ramuri ale economiei naționale. De aceea, dacă în ultimii 15 ani producția industrială a U.R.S.S. a crescut de trei ori, consumul de energie electrică în industrie a crescut de peste 3,5 ori.

Din 1920, cînd poporul sovietic, însușit de V. I. Lenin, începea opera de electrificare a țării, producția de energie electrică a crescut de 332 ori. Acum, noi producem în 24 de ore o cantitate de energie egală cu producția din toată lumea în anul 1920.

În 1920, țara noastră stă în ce privește producția de energie electrică, pe unul din ultimele locuri. Acum, ea ocupă al doilea loc în lume. În anii puterii sovietice, au fost construite și puse în funcțiune peste 300 de centrale electrice mari și mijlocii, printre care 90 de hidrocentrale.

Uriașe succese am obținut în domeniul construcției de mari hidrocentrale. Vreme de 23 de ani, Dneproghie-

Făclia ridicată de Lenin

Maxim Gorki,

DUMITRU MIRCEA

marele scriitor revoluționar, spunea într-un articol: „nu există forțe să poată întineca făclia ridicată de Lenin în întunericul înăbușitor al lumii înnebunite”. Prin ultimul cuvînt, Gorki se referea la acea parte a lumii, a omenirii, care, ajunșă la deznădejde totală, la dezecilibru, la putrefacție, așa cum prezăzuse Lenin, ridică stavila după stavila în fața marșului victorios al maselor răscolite de nemuritoare ideile leniniste. Stavile scotocite de netrecut au fost făcute praf, iar istoria a consemnat, perioadă după perioadă, splendidele biruințe ale leninismului.

La început, un mic cerc muncitoresc într-un cartier din Petersburg, o mîină de oameni în frunte cu Lenin... Apoi, un partid al proletariatului, înfruntător al Revoluției din Octombrie, al lumii eliberate de exploatare... Azi, o forță uriașă, chezașul viitorului, nașde-dea tuturor exploataților de pe pămînt, făuritorul Visului de aur al omenirii.

Acum 12 ani, în țara la noi mulți erau aceia care nu știau mare lucru despre ideile lui Lenin, despre viciorile poporului sovietic condus de partidul leninist. Dimpotrivă, burghezia se făcea luntre și punle ca să ponegrească mărețele cuceriri ale primului stat socialist din lume, să împrăștie neîncredere și să ameneze ura.

Cunoșteam, pe dinafară, toți slăviții împărații și oameni de seamă din istorie, cu isprăvile lor cu tot; istoria noastră, așa cum era predată pe atunci — înșiruire de domni — ocupă un loc de seamă în cunoștințele mele. Cu toate acestea, istoria contemporană, o cunoșteam destul de trunchiat. De pildă, participarea Rusiei la primul război mondial era în așa fel prezentată, încît revoluția și răsturnarea țarului să cadă în cea mai proastă lumină. Nici cărțile de geografie nu suflau o vorbă. Datele privitoare la Rusia erau în așa fel poltrivite ca să cumva să răzbată la urechile școlărilor un cîit de neînsemnat indiciu că în uriașă țară de la Răsărit se merge înainte.

Deci Lenin era pentru mulți ca mine un nume, un rus care făcuse o revoluție oarecare, destul de ciudată, și cam atîta. Îmi amintesc că odată, în clasa noastră, veni vorba de revoluția rusă, la ora de istorie contemporană. Profesorul, directorul școlii, a ridicat din umeri și ne-a spus: „nu vă privește această problemă”.

Ba ne privea: frații noștri, nu peste mulți ani, se duceau să moară pe acele meleaguri. De la cei întorși mai știți-cam cîte ceva.

L-am cunoscut pe Lenin la vreo trei săptămîni după eliberare. Eram recrut proaspăt, cu două luni de instrucție, încă prea tînaș ca să fiu ostaș, prea vîrstnic pentru a mă mai socoti băiat. Stăteam pe iarbă și fumam mahoracă din punga unui ostaș sovietic, oprit cu eșalonul lîngă cazarma noastră...

— Ei, tî, moldoii celovek — îmi spuse el, cunoști Lenin?

— Nu! — i-am răspuns eu cu desulfă rușine.

— Privește!

O făcetură dintr-un zlar, purtată în portofel.

— Velikii celovek! Isprăvi soldatul ca răspuns la îndelunga mea cercetare. Mare om. Tu nu știi nimic; oi, oi, ce soldat!

M-am rusinat, nu pentru disprețul aruncat asupra grozavului soldat ce eram, ci mai ales pentru faptul că mă consideram om cu oarecare cultură...

„Într-o toamnă, noaptea, așteptam un tren de legătură în gara Războieni, pe Mures. Pe bancă, lîngă mine, încă trei inși: un vînzător de mărunchișuri care mergea la țîrgul Sărmașului, un soldat roșovan, care sfiorăia grozav și în dreapta un țăran ca de patruzeci de ani, foarte vîndic, cu mustați strășnică, bine îmbrăcat.

— Dumneata vii de la București? mă întrebă, după vreo jumătate de ceas, și mă gîndii că a folosit vremea ca să mă cerceteze și să vadă dacă se cuvîine să intre în vorbă cu mine. Cum îi pe-acolo?

— Cum să fie, bine... Trăim.

— Omul trăiește oricum, ai dreptate.

Omul meu zîmbi și-și netezi mustața. Din toate astea trebuia să înțeleg că răspunsul meu nu-l mulțumise. M-am întors spre dînsul, cu întrebări în ochi. Grăi mai departe:

„Am aflat în acea noapte o poveste lungă și încurată. Reieșea că secretarul nu respectă nici indicațiile partidului, nici mai ales „ce scrie aici” — și omul meu scoase din buzunar o broșură a lui Lenin, „Împotzitul în natură”. Omul se luptase să scoată producții mari, dar secretarul, purtîndu-i pică din pricina fără însemnătate, scootea că trage spre închiaburire. Îl scootea reacționar. Iată ce-l supără pe omul meu. Cum reacționar? Odată ce în sat nu există gospodărie colectivă, înseamnă că nu se cade să te lupți pentru producție mare? Dar secretarul își închipuia marea și înfrî mai bine, n-au să mai apuce niciodată pe erica socialismului. Nu-i poți convinge de „avantajele colectivității”. „Ba, îi poți argumenta înfrăcător vecinul meu lăca eu; de ce-ăș vrea să intru în colectiv? numai că secretarul nu mă crede... De ce? Am un loc între doi inși. Oriet mă muncesc, nu-l pot scoate din pîr. Se întinde și la mine de la ceilalți. Dacă am lucra toată la fel, așa-i că am birui buruiana? Vezi?”

Am intrat în probleme de economie agrară și am fost grozav de surprins aînd că vecinul meu, acest țăran voinic și destul de vîrstnic cîtise mult... Îmi argumenta nu numai din broșuri și ziare, scoase din trasta, ci și din cărți de marxism. M-a uimit. L-am rugat, așa dar, să-mi dea adresa, să trec pe la dînsul; „sînt gazetar omule, înțelege”. N-a vrut. Se ambiționase să demonstreze singur, fără ajutorul nimînu, că secretarul n-are dreptate. „Am și eu cap pe umeri, tovarășe. Și mie mi-a dat stăutul ajutor. N-am de gînd să-l răstorn pe secretar, ci să-i dovedesc, dacă pot, că a rămas în urmă. Spune Lenin ori ei, spune și învață-mi? Spune. Bun. Ei, secretarul crede că a învățat destul...”

Chipul acestui om am încercat să-l zugrăvesc într-o povestire, regretînd mereu că nu mi-a dat adresa lui. Socot însă că nici nu-i atît de important. Mult mai important e faptul că oameni ca dînsul judecă lucrurile bazîndu-se nu pe păreri personale, neverificate, ci pe documente de partid și, în același timp, pe lucrări de bază ale marxism-leninismului. Ceea ce înseamnă că omul are încredere desăvîrșită în ele, atîtă încredere încît se „încontrează” și cu secretarul organizației de bază care a rămas în urmă.

Omul meu mi se pare a fi un tip. Unul dintre milioanele de oameni asupra cărora ideile socialismului lucrează cu eficacitate deplină. Acest om e cu trup și suflet afîștur de partid, e un adept al leninismului, fără rezervă, chiar dacă „s-a încotnat cu secretarul”. Experiența dobîndită în lupta cu pămîntul și cu viața i-a spus că pe calea vechi n-are sorți să izbutască deplin, n-are orizont, nici personalitate. Repetă drumul și experiența altor răsoși. Cercul trebuie sfărîmat, să-și propoasă albie nouă. A găsit această albie în învățătura marxist-leninistă. A îmbrășșat-o și a căpătat dintr-insă limpezime și siguranță. Se mîra chiar cum alții se mai îndoiesc.

De la ignoranță la această certitudine se întinde drumul străbătut de revoluția noastră socialistă. drum luminat de făclia pestînsă a leninismului. Masele, puse să judece, să cîntărească, să aleagă, se hotărăesc. Iefine, odată ce sînt însușite de mase, devin forță socială. Este ceea ce s-a întîmpinat cu noi, de la eliberare încoace. Atunci, aș putea jura cu mîna pe inimă, că țăranel meu habar n-avea de Lenin și leninism; ceea ce i se spusese, nu era de natură să-l cucerască pentru leninism. Azi însă, îl găsim făurindu-și un ideal, un ideal socialist. În conștiința lui, idoliul ridicat de burghezie s-au prăbușit rînd pe rînd, l-a lepădat după o acerbă luptă sufletească.

În fond, s-a săvîrșit în sinea lui, în individual, uriașă revoluție socială stîrnită de marxism-leninism, revoluția care va aduce omenirii înfrîpțirea visului de aur: pace vesnică, bunăsiare, fericire.

V. I. Lenin printre delegații Congresului al III-lea al Unimii tîneretului comunist din Rusia. (Pictură de P. Belousov)

ȘA P TĂ M I N I A

Vizita în Anglia

La invitația guvernului Marii Britanii, N. A. Bulganin, președintele Consiliului de Miniștri al U.R.S.S. și N. S. Hrușciov, membru în Prezidiul Sovietului Suprem al U.R.S.S. au plecat din Moscova îndreptându-se spre Anglia.

Au în Anglia o vizită oficială și în Anglia se acordă o mare însemnătate acestei vizite. Oamenii sovietici au nutrit întotdeauna un sentiment de prejudecată față de englezii care doresc în mod sincer să întărească relațiile prietenești. Aceste relații au fost cimentate prin jertfe de singurătate de ambele popoare în anii cealaltă de al doilea război mondial în lupta împotriva războiului hitlerist.

În prezent, există toate condițiile pentru dezvoltarea prieteniei și colaborării între Uniunea Sovietică și Anglia. Desfășurarea evenimentelor internaționale care imperios sălăbrea încordările internaționale, crearea unei atmosfere de încredere între state, indiferent de orinduirea lor socială și politică.

Acceptând această invitație a guvernului Marii Britanii, guvernul sovietic a pornit de la faptul că înțelegerea reciprocă și apropierea punctelor de vedere și a pozițiilor în probleme interesante pentru ambele părți, ar contribui la îmbunătățirea continuă a relațiilor dintre Uniunea Sovietică și Marea Britanie. Acest lucru ar duce la întărirea păcii în Europa și în celelalte părți ale globului.

Experiența arată că tratativele constituie cel mai bun mijloc de reglementare a problemelor internaționale. Contactele personale dintre conducătorii de stat ai diferitelor țări contribuie la statornicirea înțelegerii reciproce asupra problemelor grele și litigioase. Se poate aminti, de pildă, rolul binecunoscut avut de contactele personale între conducătorii de stat în rezolvarea problemei austriece, în reabilitarea relațiilor de prietenie dintre Uniunea Sovietică și Iugoslavia, în dezvoltarea relațiilor de prietenie între U.R.S.S. și o serie de țări din Asia, precum și în multe altele cazuri.

Opinia publică sovietică nădăduște că vizita conducătorilor sovietici în Anglia va contribui de asemenea la sălăbrea încordărilor internaționale. Guvernul și poporul U.R.S.S. pornesc de la premiza că, în relațiile dintre ele, marile puteri trebuie să se călăuzească după interesele ce sînt comune, că preocuparea lor principală este de a împiedica un nou război și de a stabili relații bune între toate țările. Așa cum a subliniat președintele Consiliului de Miniștri al U.R.S.S. N. A. Bulganin, în răspunsurile sale date întrebărilor puse de ziarul englez „Times”, „dacă și cealaltă parte va manifesta dorința de a obține sălăbrea încordărilor, vizita va da fără doar și poate rezultate pozitive”.

A ajunge la o înțelegere înseamnă, firește, a birui anumite dificultăți. Or, Uniunea Sovietică n-a considerat niciodată dificultățile existente ca o obstacol de netrecut atunci cînd ambele părți pun la baza tratatelor principiile coexistenței pașnice a statelor și în seama de interese reciproce în asigurarea păcii și securității tuturor popoarelor.

Există, de altminteri, temeiuri suficiente ca această întâlnire între conducătorii de stat ai Uniunii Sovietice și ai Angliei să dea rezultate pozitive. Totul depinde dacă cele două părți vor fi gata să găsească în mod civilizat calea spre apropierea și coordonarea pozițiilor în acele probleme care vor constitui obiectul discuțiilor reciproce.

În primul rînd, se vor dezbate probleme privind sălăbrea comerțului între Uniunea Sovietică și Anglia și a colaborării dintre ele. Trebuie subliniat, mai ales, că în ceea ce privește posibilitățile de sălăbrea a comerțului dintre ambele țări, ele sînt extrem de favorabile. Uniunea Sovietică este gata să procedeze la sălăbrea considerabilă a comerțului anglo-sovietic pe baza de egalitate și avantaj reciproc, afit în ce privește mărfurile pe care le exportă în mod obișnuit în prezent și în ce privește o nouă nomenclatură de mărfuri. Dacă vor fi înlăturate piedicile ce stau în calea unui astfel de comerț, piedici sub forma diferitelor restricții instituite nu de Uniunea Sovietică și care reprezintă un bizar anacronism, în acest caz avantajele reciproce de pe urma acestei sălăbri s-ar face îndeajuns simțite. Fără îndoială, sălăbrea comerțului ar contribui nu numai la ridicarea unei sălări a popoarelor celor două țări, ci și la înseninarea orizontului politic. În timpul întrevederilor dintre oamenii de stat sovietici și englezi se intenționează și discutarea altor probleme internaționale a căror reglementare ar contribui la sălăbrea încordărilor internaționale și la întărirea păcii generale. Acest lucru ar corespunde intereselor vitale ale oamenilor sovietici, ale englezilor și ale popoarelor celorlalte țări.

În ultima vreme, au apărut într-o serie de ziare din Occident diverse comentarii potrivit cărora scopul vizitei conducătorilor sovietici în Anglia ar fi de a semăna discordie între Anglia și Statele Unite ale Americii. E greu de înțeles ce vrea să spună. Răspunzînd la întrebarea ziarului englez „Times”, președintele Consiliului de Miniștri al U.R.S.S. N. A. Bulganin, a declarat: „Cînd Uniunea Sovietică dorește să stabilizească relațiile bune, prietenești, cu o țară, ea nu are nevoie ca aceasta din urmă să respingă prietenia altor țări. Tăra noastră vrea să fie prietenă și cu prietenii Angliei, noi nu avem de ce să lipsim Anglia de prietenii ei”.

Politică de prietenie și de statornicire a unei mai bune înțelegeri cu toate țările, constituie un principiu constant al politicii externe a Uniunii Sovietice. U.R.S.S. dorește dezvoltarea unor asemenea relații nu numai cu Anglia ci și cu Franța, S.U.A. și cu alte țări. Acordînd o însemnătate deosebită înțelegerii reciproce cu toate țările, în interesul consolidării păcii și securității Uniunii Sovietice și a tuturor statelor, Uniunea Sovietică dorește să transforme tot mai vădit într-o babionie atlantică.

Recent, la una din emisiunile umoristice ale B.B.C.-ului s-a relatat desigur că populația unui oraș care s-a răzvrătit împotriva trupelor americane în cartierul său. A fost pur și simplu o gumă. În ultimul timp însă s-a constatat că această gumă conține o mare parte de adevăr. În Uniunea Atlantică lucrurile au ajuns pînă acolo încît conducătorii ei nu le mai arde de glumă. Fără urmă de zîmbet, ziarul american „Christian Science Monitor” declară: „Nu mai încapă îndoială că răzvrătirea împotriva N.A.T.O. se intensifică”.

Aminții gazetă a făcut această afirmație în legătură cu recenta hotărîre a parlamentului islandez, care a cerut retragerea trupelor americane din Islanda. Încă înainte de aceasta, la Washington s-au observat cu neliniște simptomele unei „răzvrățiri”. Numeroși participanți ai N. A. T. O. își redau pregătirile de război. Belgia a dizolvat una din cele trei divizii ale sale care făceau parte din N. A. T. O., și a redus termenul serviciului militar. Olanda a redus efectivul a patru din cele cinci divizii ale sale. Franța a rechemat unitățile de cînt din cele patru divizii ale sale din N.A.T.O., înlocuindu-le cu recruți. Danemarca, potrivit declarației ministrului Apărării „nu și poate îndeplini” angajamentele militare față de S.U.A. în februa-

Babilonie atlantică

Există o legendă potrivit căreia, în vechime, oamenii din diferite colțuri ale lumii au hotărît să construiască în Babilon un turn uriaș, care să se înalțe pînă la cer. În acele vremuri, potrivit legendei, popoarele din toate țările vorbeau aceeași limbă. Ele au căzut repede de acord asupra construcției și au pornit la treabă. Cînd, însă turnul s-a înălțat destul de sus, în rîndurile constructorilor s-a iscusit discordie și ei au început să vorbească în diferite limbi, nemaiînțelegîndu-se unul pe altul. Construcția a încetat. Turnul a început să se năruie și în cele din urmă s-a transformat într-un morman de ruine. De aici expresia „babilonie”, care înseamnă discordia, lipsă și eșecuri în urma unei acțiuni haotice de rațiune și nedusă la bun sfîrșit.

Cu șapte ani în urmă guvernul unui grup de state, conduse de Statele Unite ale Americii, au creat organizația Blocului Atlanticului de Nord (N.A.T.O.). Pentru fundamentarea acestei organizații a fost născocit mtul cu privire la „primejdia unei agresiuni” din partea Uniunii Sovietice, și la necesitatea „apărării”, mit cărui i s-a făcut o vastă publicitate. Uniunea Atlantică a fost concepută de inițiatorii ei americani ca o „poziție de forță”, pe care, biruindu-se, S. U. A. să și impună voința lor lumii întregi. Cîncisprezece țări occidentale fac parte din această „comuniată”, care unifică forțele lor armate sub comanda generalilor americani.

Armata atlantică numără șapte milioane de oameni. Gobul pîntecos este înțeles de o rețea de baze militare. Șeful statului major al armatei americane a declarat, la 4 aprilie, că în prezent americanii „instruiesc”, adică controlează, peste două sute de divizii străine. În aceeași zi, la ședința solemnă consacrată aniversării a 7 ani de la înființarea Uniunii Atlantice, secretarul ei general a declarat că „N. A. T. O. este cel mai bun exemplu de colaborare internațională care a existat vreodată în lume”.

Ce frază pompoasă! După 7 ani de existență, Uniunea Atlantică reprezintă arena unor profunde divergențe, a unor ascuțite contradicții și a unei adevărate crize interne.

Uniunea Atlantică se transformă tot mai vădit într-o babionie atlantică. Recent, la una din emisiunile umoristice ale B.B.C.-ului s-a relatat desigur că populația unui oraș care s-a răzvrătit împotriva trupelor americane în cartierul său. A fost pur și simplu o gumă. În ultimul timp însă s-a constatat că această gumă conține o mare parte de adevăr. În Uniunea Atlantică lucrurile au ajuns pînă acolo încît conducătorii ei nu le mai arde de glumă. Fără urmă de zîmbet, ziarul american „Christian Science Monitor” declară: „Nu mai încapă îndoială că răzvrătirea împotriva N.A.T.O. se intensifică”.

Aminții gazetă a făcut această afirmație în legătură cu recenta hotărîre a parlamentului islandez, care a cerut retragerea trupelor americane din Islanda. Încă înainte de aceasta, la Washington s-au observat cu neliniște simptomele unei „răzvrățiri”. Numeroși participanți ai N. A. T. O. își redau pregătirile de război. Belgia a dizolvat una din cele trei divizii ale sale care făceau parte din N. A. T. O., și a redus termenul serviciului militar. Olanda a redus efectivul a patru din cele cinci divizii ale sale. Franța a rechemat unitățile de cînt din cele patru divizii ale sale din N.A.T.O., înlocuindu-le cu recruți. Danemarca, potrivit declarației ministrului Apărării „nu și poate îndeplini” angajamentele militare față de S.U.A. în februa-

rie, Anglia a anunțat reducerea cu o pătrime a cheltuielilor sale militare pentru construirea de baze militare atlantice.

Toate aceste lucruri au loc în ciuda apelurilor disperate ale S.U.A. de a intensifica pregătirile de război și cursa înarmărilor. Dar tot mai puțin se ține seama de aceste apăsări, deoarece popoarele din Europa occidentală își dau seama că în năruie nu vine nici de cheltuielile militare uriașe impuse de Statele Unite sub pretextul „apărării împotriva agresiunii sovietice”, nici de armata numeroasă cu serviciu militar îndelungat, nici de baze militare. Ele își dau seama că Uniunea Sovietică nu numai că nu amenință pe nimeni, dar, mai mult decît alt, duce o politică consecventă de pace.

„S-a împlinit la sfîrșitul lunii martie, în ședința Comisiei pentru Afaceri Externe a Camerei Reprezentanților S.U.A. Președintele comisiei, Richards, a vorbit despre „sălăbrea entuziasmului” aliaților europeni ai Americii.

„Aș vrea să știu — zise el — dacă țara asta care se cheamă N.A.T.O. mai continuă să putească, iar dacă da, încotro plutește ea?”

De fapt, pînă foarte de curînd, ea (adică această țară) a plutit sigur spre război. Acum, mulți membri europeni ai N.A.T.O. nu doresc să mai plutească spre orientarea agresivă americană.

Esența divergențelor constă în aceea că S.U.A. dorește continuarea „războiului rece” și a politicii de forță, avantajose pentru ele, iar partenerii lor refuză să facă acest lucru. Atunci cînd o țară din Occident face pași concreți în direcția micșorării încordărilor internaționale, întîmpînd întotdeauna rezistența S.U.A. Ziarul „New York Times” scrie că în frontul atlantic au apărut „fisuri primejdioase”.

Într-un cuvînt, politica unui șir de țări atlantice vine tot mai mult în contradicție cu orientarea agresivă a Uniunii Atlantice, adîncind și ascuțind criza N.A.T.O. Un comentator al postului de radio londonez, vorbind cu amărăciune despre acest lucru, a declarat la 3 aprilie: „N.A.T.O. este o echipă pierdută, dar ea nu poate marca la nesfîrșit go-uri în propria poartă”.

Capitanul echipei — S.U.A. — e cuprins de indignare și urimire. De fapt, politicienii americani ar trebui mai puțin decît oricine să fie cuprînși de urimire.

Recent, din portul Izmir, aparținînd țării atlantice — Turcia (nu va mărturii: conducătorii N.A.T.O. nu stau bine cu geografia) au ieșit în larg cîteva zeci de vase abia primite din S.U.A. La început totul a mers bine, însă deodată vasele au început unul după altul... să se scufunde!

Vapoarele care au rămas nevătate s-au întors în grabă la țară. Acum, în portul Izmir, după cum relatează ziarul turc „Son Havadis”, află douăzeci de vase pe jumătate scufundate, pe care americanii le-au dat într-o stare deplorabilă.

Un alt tablou al „solidarității” atlantice. Cu cîteva luni în urmă, amiralul britanic Mountbatten a făcut o vizită aliaților americani, pentru a cunoaște realizările lor în domeniul folosirii energiei atomice în scopuri de război. Amiralul a fost întîmpinat cu amabilitate: militarii americani au vorbit cu el ca de aliați la aliat. Amiralul și-a exprimat apoi dorința de a vizita obiectivele militare care lînteresesază. Zimbetele binvoitoare au dispărut îndată de pe chipurile stărilor americani. După o orsecare ezitante, amiralul a fost refuzat!

Diplomații americani propovăduiesc cu emfază ideea „colaborării”, „solidarității”, „comunității de vedere” etc. atlantice. În realitate însă, S.U.A. duc o puternică ofensivă împotriva pozițiilor economice și politice ale partenerilor lor. În ultimii ani, S.U.A. au înlăturat Anglia din principalele regiuni petrolifere din Orientul Apropiat (aici extracția de petrol revine de șase ori mai ieftină decît în America). „Aliații” americani alungă fățiș Franța din Vietnamul de sud, acaparînd pozițiile acestuia. Ziarul francez „Le Monde” remarcă cu amărăciune: „A fost suficient un an și jumătate de „solidaritate” cu aliații noștri americani, ca această să ne înlătore din Vietnamul de sud”.

Aliața atlantică slujește numai interesele americane și contravine vîdit cerințelor celorlalți participanți. Ziarul norvegian „Dagbladet” scrie: „Aparținerea la acest bloc o plătim cu sudoare și lacrimi”.

În evul mediu, feudații trimiteau soldați cu scopul de „a apăra” satele supușilor lor, pentru care acești „apărători” care-și jeluiau, erau o adevărată calamitate. Spiritul lui Coșas Breugnon — minunată creație a lui Romain Rolland — a făcut cîndva următoarea observație la adresa unor astfel de apărători: „Un mîgar după ce a păcut toată lumea apuse ca nu mai e nevoie s-o păzească și se îndreptă să pască altă luncă din vecinătate”.

Trebuie avut în vedere că fațetele îndoeble cunoscute despre criza și contradicțiile existente în N. A. T. O. constituie numai o parte de adevăr. Membrii Uniunii Atlantice ascund cu grijă adevărul. Chiar și atunci cînd critică politica americană, ei subliniază deobicei fidelitatea lor față de „idealurile atlantice”.

Întrucît însă, politica S.U.A. se dezvoltă făcînd după principii „întîi mai veți duce voi pe mine în spinare, iar apoi vă voi călări eu pe voi”, aliații S.U.A. care s-au săturat să mai ducă pe cineva și să mai îngăduie ca alții să meargă călare pe ei, își exprimă protestul lor. Creșterea tradițiilor atlantice nu mai poate fi ascunsă. Acest fapt nu mai poate fi camuflat prin nici un fel de vorbărie că relațiile dintre S.U.A. și partenerii lor sînt acum „mai strîmte ca ori-cînd”.

Întreaga lume își dă seama că „războiul rece” poate fi curmat, că încercarea și colaborarea în relațiile internaționale pot și trebuie restabilite. E limpede că în aceste condiții Uniunea Atlantică — principal instrument al politicii de forță și al „războiului rece” — stîrșește pretutindeni nemișturat crescînd. Tocmai acest lucru dă naștere crizei atlantice, despre care scriu cu neliniște acum zărele americane. Criza se adîncesc și mai mult din pricină că conducătorii Blocului Atlantic nu doresc deocamdată să privească lucrurile în față și cer cu încăpăținare continuarea „războiului rece”. Comandantul forțelor armate ale N.A.T.O. din Europa a declarat recent că cursa înarmărilor „trebuie continuată cel puțin cinci ani” în ritmul actual.

Asemenia declarații confirmă o dată în plus că Blocul Atlantic este un factor de agravare a relațiilor internaționale, confirmă justetea celor care cer revizuirea politicii atlantice, renunțarea la cursa înarmărilor și la „războiul rece”. Popoarele vor să se elibereze de greaua povară a Blocului Atlantic. Ele sînt sătule pînă în gît de politica atlantică și nu doresc s-o mai tolereze.

NIK. MOLCEANOV

Turiști din treizeci și două de țări

U.R.S.S. pentru prima oară turiști din Albania; la rîndul lor, turiști sovietici vor pleca în Albania. Un astfel de acord a fost încheiat și cu R. P. D. Coreeană. În sfîrșit, de curînd au sosit la Moscova reprezentanții organizațiilor turistice din Iugoslavia; s-a elaborat un plan pentru vizitele reciproce ale cetățenilor sovietici și iugoslavi.

CROAZIERE ÎN ANUL 1956

Sezonul turistic în Europa începe de obicei prin luna mai și se termină în septembrie. În restul anului, numărul turiștilor scade simțitor.

Această tradiție a fost desființată de turismul sovietic. Între organizația „Inturist” (U.R.S.S.) și organizațiile turistice ca: „Orbis” (Polonia), „Cedok” (Cehoslovacia), „Ibus” (Ungaria), „Carpați” (România), „Balkan-turist” (Bulgaria) etc. s-a încheiat un acord care permite schimbul de turiști în tot cursul anului. Așa, de pildă, în luna aprilie a anului trecut au vizitat U.R.S.S. grupuri mari de studenți și profesori din diferite instituții de învățămînt din Cehoslovacia și Ungaria. Zilele acestea, s-a întors un grup de turiști sovietici care au vizitat Finlanda. La sfîrșitul lunii martie, a sosit la Odesa vaporul grec „Ionia”, care a transportat turiști francezi și belgieni. Acesta nu s-a udat încă întîmîdă de faptul că condițiile călătoriei pe mare sînt în cea mai mare măsură nefavorabile; de fapt, Marea Neagră l-a înlîmpinat înștită, iar la Odesa era o temperatură de puțin 13 grade.

„Inturist” a terminat pregătirile pentru primirea în masă a oaspeților străini: s-au organizat cursuri speciale pentru ghizi, s-a mărît numărul hotelurilor pentru turiști etc. La Moscova, de pildă, se amenajează un nou hotel „Pekin” precum și al 26-lea hotel la Expoziția Agricolă Unională. Se construiește un nou hotel la Stalingrad, de asemenea hotelul „Abazia” la Suhumi și „Primorskaia” la Sochi etc.

LEGATURILE ORGANIZAȚIEI „INTURIST”

Dacă s-ar trage pe harta Europei linii care să reprezinte legăturile organizației „Inturist” cu organizații similare din celelalte țări, s-ar obține o rețea foarte densă. Pînă acum, s-au încheiat contracte cu următoarele organizații turistice: „Biroul de voiaj finlandez” și „Notrako” din Finlanda; „Reso” și „Niemann und Schultz” — din Suedia; „Transtour”, „Havas-Exprienter”, „Touring club” — din Franța; „I grandi viaggi” din Italia; „U.T.A.” (Asociația muncitorească de turism), „Cooperativ Travel Service” precum și vestita companie Cook — din Anglia; „Kouni” din Elveția; de asemenea, cu organizații din Belgia, R. F. Germană, Se auc tratative cu firme din India, Egipt, Argentina, Uruguay și S.U.A.

La sfîrșitul lunii ianuarie, la Pekin a fost semnat un acord pentru organizarea de turiști cu conducătorii organizației turistice din China. Vor veni în

În comparație cu anul trecut, numărul croazierelor s-a mărît considerabil; ele cuprind bazele Mării Baltice și ale Mării Negre. În portul Leningrad, vor sosi în curînd vapoarele „Batory” din Polonia, „Antille” și „Colombi” din Franța, „Bore-” din Finlanda, „Brinchila” din Suedia. Croazierele pe Marea Neagră cu escale în porturile Odesa, Ialta, Sochi, Suhumi, Batumi, vor întreprinde vapoarele „Hermes” din Grecia, „Bretagne” din Franța precum și vaporul „Piotr Veliki” care va lua pe bordul său turiști din porturile rominești și bulgare.

Zilele acestea va fi anunțat itinerarul noulor călătorii pe Volga: Moscova—Gorki—Reazan—Ulanouk—Kuibîșev—Stalingrad—Rostov. Durata călătoriei va fi de 12 zile.

Pentru prima oară se vor organiza pentru turiștii sovietici croaziere în jurul Europei, cu escale în porturile din Grecia, Italia, Franța, Suedia și Olanda.

Au fost stabilite cincisprezece itinerare în U.R.S.S. (partea europeană), Caucaz și două călătorii prin Asia Centrală.

SCHIMBARI

Călătorii sovietici, cum se spune în Occident, prezintă un nou fenomen în turismul internațional. Turiștii sovietici se interesează în timpul călătoriei lor nu numai de teatre, muzee, monumente arhitectonice, dar și de întreprinderile industriale, instituții medicale, școli, universități și în genere de viața culturală a țării respective. Turiștii sovietici se străduiesc să și îmbogățească cunoștințele despre țara respectivă, să facă schimb de experiență cu colegii lui de profesie. Aceasta nouă formă de relații turistice a determinat organizațiile turistice din Occident să facă unele rectificări în contractele încheiate cu „Inturist”.

Astfel, Asociația muncitorească de turism (U.T.A.) din Anglia a invitat lucrătorii din transportul urban din Moscova, pentru ca în cursul călătoriei lor prin Anglia, să facă cunoștință cu munca tovarășilor de aceeași profesie englezi.

În cursul sezonului turistic din anul 1956, turiștii sovietici vor vizita multe țări din Europa, iar în lunile de toamnă vor vizita Afganistanul, India și Egiptul. Sportivii pasionați vor asista la diferitele competiții sportive internaționale. În curînd, va pleca în Olanda un grup de iubitori ai șahului pentru a asista la probele finale ce se vor desfășura la Amsterdam. O serie de turiști sovietici vor pleca în Australia pentru a asista la Jocurile Olimpice. La rîndul lor, vor sosi în U.R.S.S. numeroși iubitori de sport din alte țări, care vor asista la diferitele întîlniri sportive internaționale.

V. I. Lenin despre coexistența pașnică

Hotărîrea Congresului al XX-lea al Partidului Comunist al Uniunii Sovietice cu privire la Raportul de activitate al C.C. al P.C.U.S. a subliniat că linia generală a politicii externe a Uniunii Sovietice a fost și rămîne principii leninistă a coexistenței pașnice între state cu sisteme sociale diferite. Aceasta indicație a organului conducător suprem al partidului se bazează pe cele mai importante teze teoretice leniniste, pe întregă istorie a relațiilor dintre Uniunea Sovietică și țările capitaliste, pe profunda analiză marxist-leninistă a actualiei situații internaționale.

V. I. Lenin a arătat că imperialismul reprezintă ultimul și cel mai înalt stadiu al capitalismului. Lenin a demonstrat că în epoca imperialismului se accentuează considerabil dezvoltarea inegală economică și politică a țării capitaliste. Pornind de la această lege de dezvoltare a societății, Lenin a elaborat o nouă teorie a revoluției socialiste, a fundamentat posibilitatea victoriei socialismului, la început în mai puțin țări capitaliste sau chiar într-o singură țară.

Teoria leninistă a revoluției socialiste nu numai că a deschis o perspectivă revoluționară proletarilor din diferite țări și le-a descoperit inițiativa în lupta pentru victoria revoluției socialiste, dar a pus într-un mod nou problema pierii inevitabile a capitalismului. E limpede că dacă revoluția social-stă mondială se desfășură prin desprinderea unor țări din sistemul imperialist, atunci eșecul capitalismului și victoria socialismului ocupă o înțelegătoare istorică în decursul căreia pe glob pînălîntesc există concomitent țări socialiste și țări capitaliste.

Prin urmare, bazele ideii coexistenței pașnice a celor două sisteme — socialist și capitalist — au fost puse de Lenin încă înainte de victoria revoluției socialiste în Rusia și de apariția primului stat socialist din lume, Marea Revoluție Socialistă din Octombrie a constituit începutul epocii de înlocuire a capitalismului prin socialism. Ca urmare a victoriei revoluției socialiste în Rusia, lumea s-a împărțit în două sisteme opuse. Coexistența socialismului și a capitalismului a

devenit o realitate. După Revoluția din Octombrie, principiul coexistenței pașnice a celor două sisteme a fost dezvoltat continuu în lucrările și cuvîntările lui V. I. Lenin. Acest principiu devine baza întregii activități politice externe a statului socialist, creat și condus de Lenin.

Orientarea statului sovietic spre coexistența pașnică și-a găsit expresie chiar în primul său act legislativ. Prin istoricul Decret despre pace, scris de marele Lenin și adoptat la al II-lea Congres general al Sovietelor din Rusia, guvernul sovietic a propus tuturor țărilor bolșevizante să încheie imediat pacea. Din acel moment, politica statului sovietic se bazează cu statornicie pe principiul coexistenței pașnice a statelor cu sisteme sociale diferite.

Pornind de la analiza legilor de dezvoltare a istoriei, V. I. Lenin a dovedit posibilitatea și necesitatea coexistenței pașnice îndelungate între sistemele capitalist și cel socialist.

Lenin a subliniat în repetate rînduri că coexistența pașnică dintre state cu sisteme sociale diferite presupune de ambele părți neagresiune și neamestec în treburile interne. În februarie 1920, răspunzînd la întrebarea unui corespondent al ziarului „New York Evening Journal” care sînt bazele păcii dintre Rusia Sovietică și Statele Unite, V. I. Lenin a declarat: „Să nu se atîngă capitaliștii americani de noi. Noi nu ne vom atînge de ei”.

Lenin a demascat, ca pe niște cîmpanii, pe cei care acuzau pe bolșevizii de intenția de a impune altor țări, cu forța, orînduirea socialistă. El a arătat că teoria „exportului” revoluției în alte țări ar veni în contradicție cu marxismul, care a negat întotdeauna „exportul” revoluțiilor, căci revoluțiile se dezvoltă pe măsură ce se coc contradicțiile de clasă ce le dau naștere, „Revoluțiile nu se fac la comandă — a spus Lenin — nu se fixează pentru o dată sau alta, ci se coc în procesul dezvoltării istorice și se dezlîntă într-un moment care este determinat de un complex întreg de cauze interne și externe” (Lenin vol. 27, pag. 536).

V. I. Lenin a vorbit în repetate rî-

lînit de rapid se dezvoltă Industria Republicii Populare Chineză.

Economia țărilor din lagărul socialist înregistrează cele mai mari succese în dezvoltarea sa în perioada de construcție pașnică, în timp ce economia S.U.A., de pildă, își sporește volumul producției mai ales în anii de război. Între anii 1927—1940 producția industrială a U.R.S.S. a sporit anual cu 18,6% în timp ce producția industrială a S.U.A. — numai cu 2%. În timpul războiului, din pricina uriașelor pierderi, volumul producției noastre industriale a scăzut, în vreme ce S.U.A. și-a sporit producția industrială cu 60%. În anii de după război, situația s-a schimbat din nou; industria U.R.S.S. a pornit împotrivă înaintea Americii, în ce privește ritmul de dezvoltare. În anii 1948—1955, producția sovietică și-a sporit anual producția cu 16,6%. În timp ce industria S.U.A. a crescut numai cu 4,1%.

Acest lucru constituie o mărturie grăitoare a caracterului pașnic al economiei socialiste, a faptului că economia noastră înregistrează mari succese în dezvoltarea sa pe călea întrecerii pașnice cu capitalismul. Oamenii sovietici sînt adînc încredințați că din această întrecere va ieși învingător sistemul socialist.

Partidul Comunist și guvernul sovietic desființînd tot ce e posibil pentru desființarea în practică a unei politici de coexistență pașnică, pentru dezvoltarea și întărirea relațiilor de prietenie cu toate țările. Fiecare măsură adoptată de Uniunea Sovietică în domeniul politicii externe are scopul de a contribui la micșorarea încordărilor în relațiile internaționale, la întărirea păcii și securității popoarelor, la crearea unei colaborări pașnice între toate popoarele.

Politica externă de pace a Uniunii Sovietice și-a câștigat dragostea și respectul celor mai largi mase din toate țările Cu o nouă putere răsănită azi cuvintele lui V. I. Lenin că politica noastră de pace este aprobată de majoritatea covârșitoare a populației de pe glob.

Principiul coexistenței pașnice se bucură de o recunoaștere internațională tot mai largă. Acest principiu

constituie baza politicii externe a țărilor din lagărul socialist. El este aplicat în mod activ în politica lor internă de India, Birmania și de o serie de alte state. Milioane și milioane de oameni din diferite țări ale lumii sînt convinși că în actualule condiții există numai două căi: sau coexistența pașnică, sau războiul cel mai distrugător din istorie. Și un număr tot mai mare de oameni de diferite concepții se rostește pentru coexistența pașnică, respingînd cu hotărîre calea războiului spre care cerurile agresive din unele țări occidentale caută să împingă omenirea.

Creдем că țările cu sisteme sociale diferite — se spune în Raportul de activitate al C.C. al P.C.U.S. la Congresul al XX-lea al partidului, — pot nu numai să existe pur și simplu una alături de alta. Trebuie mers mai departe, spre îmbunătățirea relațiilor, spre întărirea încrederii între ele, spre colaborare”.

În actualele condiții, forma cea mai bună de relații ale statelor cu orînduirea social diferite o reprezintă cele cinci principii de relații internaționale: respectarea reciprocă a integrității teritoriale și a suveranității; neamestecul în afacerile interne ale altui stat; egalitatea în drepturi și avantajele reciproce; coexistența pașnică și colaborarea economică.

Cele cinci principii enunțate de Republica Populară Chineză și India și sprijinite de Conferința de la Bandung, a celor 29 de state din Asia și Africa, precum și de opinia publică internațională largă pot servi drept bază a relațiilor trainice între statele din orice parte a globului. Acest lucru este confirmat în mod convîngător de pildă de relațiile dintre Uniunea Sovietică și India — state cu sisteme sociale diferite, care au aderat la cele cinci principii.

Aderarea tuturor statelor la cele cinci principii ar corespunde intereselor vitale și dezideratelor popoarelor și ar avea o uriașă însemnătate pentru asigurarea unei păci trainice și îndelungate. Cu cit popoarele vor lupta mai activ pentru acest lucru, cu atît mai grabnic va triumfa în toate țările marelui principiu al coexistenței pașnice.

V. FEDININ